

FULL EN BLANC

Va ser la meva mare qui, fa uns vint anys, em va regalar el meu primer ordinador. Quan vaig veure la caixa de cartró, sobre el meu llit, ja sabia que hi havia dins. Estava molt emocionada i contenta. Poca gent en tenia i era gairebé un privilegi comprar-ne un. Nosaltres érem de classe mitjana i aquests aparells només els podien adquirir els més rics. El vam instal·lar a la meva habitació, ocupava molt i no em va quedar espai per fer els deures, però no m'importava. Quan havia de fer-los posava el teclat sobre la pantalla, una pantalla grossa i pesada, de poques polzades, on només s'hi podien veure dos colors, el groc i el verd. Uns mesos més tard, vaig haver de comprar un protector que estava enganxat amb velcro, perquè no em fes mal el cap i no se'm cansessin els ulls. La torre és el que potser ha canviat menys, era gran, de color beix i s'havia de posar horitzontal, sota la pantalla, amb una "ranura" per posar-hi un disquet tou, com se'n deien. Només obrir-lo ja n'havies de posar un per poder-lo engegar i el ratolí tampoc és que hagi canviat gaire, solament que sota hi tenia una boleta que s'havia de treure de tant en tant per netejar-la. El sistema operatiu que utilitzava era l'MS-DOS i funcionava escrivint la funció que havia de fer.

Per fer els treballs de l'institut, utilitzàvem un programa, que evidentment estava en un d'aquells disquets tous, i on cada document que fèiem només podíem escriure dotze fulls, ja que no podíem afegir-n'hi més. Tampoc teníem corrector i utilitzàvem el diccionari de paper per buscar aquelles paraules que teníem dubte.

Amb aquell programa vaig començar a escriure les meves històries. Contes de personatges inventats en llocs imaginaris que em transportava on jo volia anar.

El primer conte que vaig escriure es titulava "La cinta roja", i tractava d'una noia, la Maria, que des de la seva finestra podia veure una cinta ampla, lluent i de color roig, que amb el seu moviment a través del vent, semblava que la cridava. Cada dia l'observava, fins que un dia va decidir anar-la a buscar. Li va costar reconèixer el lloc d'on venia, i quan per fi la va localitzar va poder saber perquè hi estava penjada i el significat de tot allò que l'envoltava.

El fet d'estudiar la rama d'administratiu de formació professional a l'institut del poble, feia que tingués un nivell de mecanografia bastant elevat. Les meves classes es feien amb màquines d'escriure Olivetti, de color gris, col·locades sobre unes taules metàl·liques. Sobre el teclat d'elles hi teníem una fusta que no ens deixava veure les lletres, per tal de concentrar-nos amb el que posava en el paper. Fèiem moltíssimes pràctiques i gastàvem molts folis, aquests papers els utilitzava per la part de darrera per anotar tot allò que em semblava interessant i no volia oblidar.

Uns vint alumnes utilitzant aquells aparells a la vegada produïem un soroll estrident i ensordidor que ens era impossible comunicar-nos amb el company que teníem a la vora.

Se'm van fer forts els dits, sobretot el petit, que cada vegada que havia de ficar la lletra "A", se m'enfonsava entre les tecles i se'm feien ferides, però no m'importava, així escriuria molt més ràpid.

Però tot i què hi estava molta estona escrivint a l'institut, quan arribava a casa, només pensava en continuar aquelles històries que somiava que algun dia m'agradaria publicar.

Engegava l'ordinador, i mentre esperava que es carregués, anotava diferents paraules o frases que volia afegir al text que em semblava que podria anar-hi bé, noms, llocs, sentiments...

Una vegada carregat el processador de textos, davant meu hi havia una pantalla d'un color marró, amb un punter preparat per a que la meva imaginació pogués ser escrita.

Els començaments eren sempre els més complicats. Hi havia vegades que començava:

Amb diàleg: "—Bon dia Lluís —diu la Marta."

D'altres amb un pensament: "Sempre he pensat que la meva mare m'amagava alguna cosa."

O fins i tot amb un somni: "Corria per la gespa recentment tallada, amb aquella olor que tants records em portava..."

Buscar noms de personatges, amb les seves descripcions i els seus sentiments, intentant que no s'assemblessin a ningú que conegués, però amb alguna característica d'aquelles persones que t'eren importants, era també força complicat.

Moltes vegades em suaven les mans, dels nervis que tenia, quan veia que m'emocionava la història que estava explicant i me les anava refregant als pantalons, perquè no em relliscaven els dits sobre el teclat.

Quan semblava que havia escrit una llarga estona, ho rellegia per afegir o esborrar qualsevol cosa que em semblava que no quedava bé o és podia dir d'una altra manera.

Podia passar-me dies escrivint la mateixa història, però sempre havien de tenir un final, podia ser a la pàgina quinze o a la setanta-tres, a vegades s'acabava bé i d'altres amb tragèdia, però sempre amb una frase de reflexió del que realment volia explicar.

El que em feia molta il·lusió, era veure-la en paper, com si d'una novel·la és tractés, l'imprimia amb DIN-A 5, amb una impressora que feia tan soroll que ho podien sentir, fins i tot, els veïns, l'hi feia un títol bonic i vistós i ho enquadrava. No s'acabava d'assemblar als llibres que em comprava a la llibreria però en aquells moments no m'importava, només somiava que algun dia algú ho llegiria.

Anys més tard quan ja treballava, em vaig comprar un ordinador més adequat a la seva època. Un Pentium 3 amb sistema operatiu Windows, tot un altre món. Ja no feia falta posar disquets per poder utilitzar els programes, ara estaven tots dins, processador de textos, de càlcul, de bases de dades..., programes per fer dibuixos, per veure vídeos, per escoltar música..., podíem gravar molta informació al seu disc dur, però si ho volíem obrir en un altre lloc, utilitzàvem disquets durs, que eren més petits i amb més capacitat. La pantalla era igual de gran però tenia tots els colors. Podíem fer dibuixos amb el Paint, un programa molt bàsic, que encara utilitzo, i ja no jugava al Pac-man en blanc i negre, llavors podia jugar al Solitari i al Busca Mines, i d'altres més elaborats tipus Arcade, com el Príncep de Persia. M'hi passava hores jugant-hi!

Tot i canviar d'ordinadors al llarg dels anys, sempre he tingut un full en blanc del programa de textos per a començar una altra història. Una novel·la d'amor, una d'intriga, una de ficció, una d'aventures o una de terror, però totes amb la meua manera d'expressar-me, amb uns personatges que m'enamoren o em repugnen, però que sense ells no podrien construir tot allò que vull expressar. Històries que m'agradarien que em passessin a mi i per això acaben bé, o d'altres que és millor que no m'haguessin passat mai.

Amb els anys vas coneixent gent que t'aporta les seves aventures, idees o opinions, i que jo aprofito per anar construint les meves històries.

Ara les coses han canviat molt. Tothom està enganxat a la tecnologia i no tenir un ordinador amb una pantalla plana, que gairebé no ocupen espai, de moltes polzades i amb molt bona resolució, una torre amb tota classe d'entrades de ports, per posar-hi diferents targetes, i un teclat i ratolí laser, sense fils, una tauleta 4G o un mòbil d'última generació, on s'hi pot fer de tot i que poca gent utilitza per trucar, se't pot considerar una persona d'un altre món. Vivim connectats amb la resta de les persones del planeta. Ens enviem missatges que arriben en segons a kilòmetres d'on estem nosaltres i fins i tot, podem fer conferències i veure'ns les cares.

Podem escoltar una cançó que només fa uns minuts que ha estat editada, veure pel·lícules que encara fan al cinema o llegir llibres que no han arribat a la llibreria.

Però el que més il·lusió em fa, és haver pogut editar el meu primer llibre, veure'l imprès com si d'una novel·la "Best-seller" és tractés, però enlloc de posar el nom d'un escriptor famós, hi posa el meu. Fent-me propaganda a través de les xarxes socials i donant-me a conèixer per tot el món.

El món va molt depressa i sinó pugues en aquest tren, estàs perdut. Abans vivíem sense tot això, però ara ens sembla impossible. Hem de saber en cada moment on està una altra persona, que fa, que menja,... em sembla bastant exagerat.

M'encanta tota aquesta tecnologia i no sabria viure sense el meu preciós portàtil, al que no deixo n'hi un minut, per fer-hi qualsevol cosa, però no em faria res perdre'm en un lloc on no hi arribi tot això i on segurament viuria més intensament, utilitzar tots els sentits sense utilitzar res extern. Mirar amb els propis ulls fins on la vista arribi, escoltar els sorolls que ens envolten, tocar el que tenim a prop, olorar l'aire i assaborir aquells aliments que mengem cada dia.

M'agradaria fer aquest viatge per després poder-lo plasmar en els fulls en blanc.